

109775

Naloğa

katoliških žen v
✠ apostolskem ✠
✠ delovanju. ✠

Priobčil nekdanji misijonar v
Afriki.

Cena 10 vin.

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan katoliški mesečnik,
katerega izdaja družba sv. Pe-
tra Klaverja. Blagoslovljen po
papežu Leonu XIII. in Piju X.

Izhaja v sloven-
skem, nemškem,
francoskem, laš-
kem, poljskem,
češkem, ogrskem
in portugalskem
jeziku.

Vsako leto 12 zvezkov s poštnino
1.50 K.

Naroča se pod naslovom :

Podružnica družbe sv. Petra
Klaverja, Trst, via del Ronco 6.

Oddajalnica družbe sv. Petra
Klaverja, Ljubljana, frančiškanske
ulice 8.

Naloga

katoliških žen v apostolskem delovanju.

Priobčil nekdanji misijonar v Afriki.

I. Apostolstvo žen.

V evangelju sv. Matevža (27, 55) beremo: »Stalo je nekoliko proč (od križa) veliko žen, ki so bile šle za Jezusom iz Galileje, da bi mu stregle«. Te pobožne žene so torej s svojo gmotno postrežbo našega Zveličarja podpirale v njegovem spreobračanju in zveličavnem delovanju; k temu jih je nagibala njihova ljubezen do njega in pa goreča želja, da bi prinesle tudi svoj vinar za spreobrnjenje sveta. V tem požrtvovalnem stremljenju se pred vsemi odlikuje Marija, Mati Jezusova, kajti celo njeno življenje je bilo posvečeno popolnoma sodelovanju pri delu odrešenja.

Ti krasni izgledi so našli med krščanskimi ženami vrlih posnemovavk. Vedno so si bile sveste imenitnih dolžnosti, ki jih nalaga vsem kristjanom ljubezen do bližnjega, zlasti pa gorečnost za duše, tako da bi naj vsak in vsaka storil in storila svoj del za rešitev neumrjočih duš,

kolikor pač to dopuščajo stan in sredstva. In ker ljubezen do Boga gorečo dušo pri-
ganja, da v vseh Bogu dopadljivih delih
stori več, ko ji nalaga dolžnost, zato tudi
ni nikoli manjkalo požrtvovalnosti,
in dandanes nas poleg toliko bridkih iz-
kušenj tolaži, ker vidimo, kako se vedno
bolj razcvita delovanje z duhovnimi in
telesnimi deli usmiljenja. Če razun mo-
ških redovnih družb, ki se posvete vzgoji
otrok, žrtvuje svoje življenje temu tru-
dapolnemu delu gorečnosti za rešitev duš
tudi toliko redovnih oseb ženskega spola,
potem je to pač krasen dokaz, da še živi
v sv. cerkvi tisti duh, ki je vzgajal prve
kristjane v zveste pomočnike apostolov
pri razširjanju in utrjevanju kraljestva
Kristusovega. Pa tudi delovanje po bol-
nicah, ki zahteva tako bogatih žrtev, ki
je posvečeno nazunaj sicer telesni po-
strežbi bolnikov, ima za svoj glavni namen
njih dušni blagor in je vrhtega za vse
ki še sploh znajo pametno misliti, naj-
jasnejša obramba katoliškega krščanstva
in očitiden dokaz nevidne, pa čudovito
delavne milosti božje, ki dela še zdaj
vedno kakor v časih krvavega mučeništva
čuda požrtvovalne ljubezni.

Isto smemo soditi o vsakem delovanju
na polju delavne ljubezni, kajti vsako
zahteva svoje žrtve in vsako ima za svoj

pravi cilj in namen dušni blagor bližnjika, in je zato delo gorečnosti za rešitev duš, delo apostolsko.

In katoliške žene se ga dandanašnji, hvala Bogu, bolj udeležujejo, ko kdaj poprej; tudi to je dokaz, da v naši katoliški cerkvi raste notranja moč, življenska moč ravnotako, kakor po nekaterih krajih pojema s tem, da zametuje suhe mrtve veje; cerkev je pa in ostane krasno sadno drevo.

Kar naše katoliško delovanje na polju ljubezni posebno ugodno osvetljuje in znači, je čisti namen in pa ponižnost, ki tako rada ostane skrita. Kako nesebična in prosta vsakojakih postranskih ozirov na pr. za dobro oskrbljenje v prihodnosti je katoliška redovnica tukaj in v misijonskih deželah!

Kako redko in rahlo se sliši pri nas ropotanje bobna, kako skrbno se vse izogiblje kakega ponarejenega, neresničnega poročila! Celo resnični uspehi ostanejo često neznani po več let ali se pa poročajo s tako skromnostjo in priprostostjo, da se ti niti ne sanja o velikanskih žrtvah, ki jih je bilo tu treba položiti na altar ljubezni.

Nesebičnost je predvsem potrebna pri vseh delih ljubezni za misijone med neverniki, tu ne najde samoljubje prav nika-

kega zadovoljstva, tu more delovati le ljubezen do Boga, zato so taka dela pred Bogom čisto zlato.

In ravno ta nesebična, nesamoljubna ljubezen je tista moč, ki pretresa srca; za to obhaja najlepše zmage in slavlja, ker ni mogoče, da bi tam manjkalo blagoslova božjega, kjer se prinašajo take žrtve, kajti Bog se ne mara pustiti prekositi v radodarnosti od nas revnih ljudi. Kako se torej udeležujejo katoliške žene dandanes misijonov med neverniki? Posredno in neposredno. O obojnem načinu hočemo kratko izpregovoriti.

II. Posredno udeleževanje katoliških žen pri misijonih med neverniki.

Z ozirom na stališče, ki ga zavzema žena, je njeno udeleževanje pri misijonih med neverniki večinoma posredno, namreč z nabavo potrebnih sredstev. Že potovanje misijonarjevo je drago. In ko je slednjič srečno prispel na kraj svojega cilja, najde v najugodnejšem slučaju komaj navadnih potrebsčin za življenje, a za cerkev in šolo bo tudi na starejših postajah pogrešal marsičesa, zlasti v Afriki, kjer se je treba često leta in leta zadovoljiti s siromašnimi ilovnatimi kočami, ki seveda misijonarja varujejo kvečjemu pred divjimi zverinami in pekočim solncem. V deževnem času, ki

traja tamkaj kake 3—4 mesece, je prebivanje v teh vlažnih stanovanjih pogubno, tudi obiskujejo človeka v taki ilovnati koči razni nadležni gostje: podgane, termite (vel. mravlje), kače in drugih več, kar je zlasti za mrzlične bolnike jako težavno in povzroča tudi naravnost mrzlico radi pomanjkanja ponočnega miru.

Če si hoče torej misijonar svoje življenje zavarovati pred gotovo smrtjo, mora začeti kar hitro staviti trdno stanovanje, in bombaževino, s katero je treba plačevati, neredkokrat naročiti morda iz prav oddaljenih krajev. Tudi dostojno kapelico je treba prirediti, da zadostuje vsaj za prva leta. To napravi misijonarju izdatne stroške, predno more začeti s spreobračanjem. Kmalu pride zraven preživljenje gojencev; in če vsled suše ali kobilic potrka na vrata lakota, takrat misijonar ne sme zapreti oči in rok, marveč mora poskušati vse, da pomaga revam v najhujši stiski in bedi. Pa odkod jemati sredstev, če ne pride kmalu iz Evrope zdatne pomoči? V takih slučajih, ki se žalibog v Afriki le prepogostokrat dogodijo, ne sme misijonarjev klic na pomaganje brezuspešno izzveniti v zrak, marveč naj najde odmev v sočutnih krščanskih srcih. Tu je vaja ljubezni do bližnjega nujno potrebna; kdor bi ostal nasproti takim klicem za pomoč

mrzlega srca, bi se pač moral spominjati Zveličarjevih besed: »Česar najmanjšim mojih bratov niste storili, tega niste meni storili«. Kdo bi se hotel postaviti v nevarnost, da bi moral na sodnji dan slišati ta ukor?

Kajpada mora biti vaja ljubezni do bližnjega urejena tako, da imajo izmed enak o potrebnih prednost tisti, ki so nam bližji. Kjer je pa sila večja, da kjer se postala največja, tu pa morajo stopiti vsi drugi oziri v ozadje, tu ne smemo več popraševati, je li revež rojak, deželan ali tujec, bel ali črn, sicer bi morali priliko o usmiljenem Samaritanu prevreči; ta je pa prišla iz ust njega, ki nas bo sodil. Tu bi bila lepa prilika pristavati par besed o tako pogubljivem narodnostnem vprašanju, ki bi se rado vednobolj vtihotapilo celo v katoliško misijonsko delovanje nasproti vzajemni ljubezni, ki bi naj vladala med vsemi katoličani. Toda če le ono priliko nekoliko premislimo, pa bo dovolj, da bomo vsako narodnostno tesno srčnost v delih ljubezni do bližnjega, zlasti v misijonskem delovanju, obsodili kot satansko prevaro in goljufijo. Z ozirom na zamorce, ki so še na tako nizki stopinji prosvete, bi utegnil še kdo ugovarjati, češ da ti niso vredni tolikih žrtev. Toda ni li kršчени zamorec tudi otrok božji,

Sv. Peter Klaver,
apostel zamorskih sužnjev.

brat in sodedič Kristusov? Prištevava se k najmanjšim bratom, a tudi ti se ne smejo izključiti iz splošne vzajemne ljubezni, — tudi te pripoznava Kristus za svoje namestnike z ozirom na dela ljubezni, ki jih potrebujejo. Treba je pa tudi pomisliti, da se gre tu pravzaprav le za rešitev neumrjočih duš, kajti le zato gredo misijonarji po vsem svetu, tudi v morilko Afriko; store pač to, kar Kristus veli (Mat. 24, 14): »Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsem stvarjem (ljudem)!« In Kristus je dejal (Mat. 24, 14): »Ta evangelij se bo oznanoval po vsem svetu«. Če torej toliko misijonarjev na te Kristusove besede hiti tje k afriškim zamorcem, kljub vsem trudem in nevarnostim za svoje življenje, katero jih je že tamkaj žrtvovalo na tisoče, je li potem preveč, če tudi kristjani, ki ostanejo v Evropi, vsaj kak mal darček žrtvujejo od svojega premoženja? Če bi ne imeli sočutja z zamorci, naj ga imajo vsaj z njihovimi misijonarji. Vse žene in gospe torej, ki misijonska podjetja, na pr. delo za razširjanje sv. vere, društvo sv. Destinstva Jezusovega itd. kakoržekoli podpirajo, storijo s tem jako zaslužno delo.

III. Misijonske sestre.

Neposredno se udeležuje misijonskega delovanja v paganskih deželah misijon-

ska sestra; misijonarju pomaga zlasti z vzgojo ženske mladeži, brez katere odgoja dobrih krščanskih družin ni mogoča. V prosvetnih deželah se vzgoja otrok lahko poveri domačim kristjankam, a to bi bilo v Afriki pač redko svetovati. Tu bodo morale evropejske misijonske sestre priskočiti, če se hoče ustvariti kaj prida, kajti zamorci so premalo stanovitni in zanesljivi; treba je vedno čuti nad njimi. In v tem tiči glavni zadržek, zakaj ni mogoče odgojiti duhovnikov in redovnikov domačinov pa sester domačink. Kdor hoče o tem prav in pametno soditi, mora razmere poznati od blizu. Nujnost temeljite vzgoje pri ženski mladeži sledi tudi iz dejstva, da je ženski spol v Afriki manj vsprejemljiv za krščanstvo nego možki. Morda se da ta nenavadna prikazen pojasniti iz suženjske odvisnosti od moža, v kateri se nahajajo; tudi pri prostih možkih je najti več podlage za pravo krščanstvo ko pri tistih, ki so bili prej sužnji.

Da je v teh razmerah neposredno sodelovanje krščanskih žen pri misijonskem delu v Afriki Bogu dopadljivo, o tem pač ne bo nikdo dvomil. Res deluje precej veliko misijonskih sester v Afriki in vstrajajo tamkaj s požrtvovalnostjo, ki bi bila brez posebne pomoči milosti božje

naravnost nemogoča; tudi to je dokaz, da je njihovo delovanje ondukaj Bogu prijetno. In kako potrebna je tam pomoč misijonskih sester, sledi iz tega, da se misijonarji, navzlic denarnim stroškom, živahno zanje potegujejo. Zakaj je bilo pa to neposredno so delovanje žen pri misijonskem delu v prejšnjih časih neznano? Morda je bil vzrok v velikanskih težkočah in nevarnostih pri potovanju po morju in na ladjah jadronicah.

Takim nevarnostim se slabši spol ni smel izpostavljati. Dandanašnji je potovanje po suhem kakor po morju primeroma lahko in varno. Težave se občutijo pravzaprav šele na cilju, ko mine čar novosti in postaja teža dneva vedno občutnejša. Domišljam misijonskim kandidatinjam v Evropi se zdi življenje v Afriki skoro prikupljivo, če prebirajo zabavna poročila kake vesele misijonske sestre, ki res pravkar vživa zdrave dni. Ob času mrzlice in drugih nezgod, ki so ob ravniku mnogo pogostejše ko v primeroma zdravi in obljudeni Kapkoloniji, stopi pa proza na mesto poezije. Že pogrešanje skoro vseh evropskih ugodnosti nalaga precejšnje žrtve, in prebivanje med zamorci, kojih jezik tudi Evropejcu napravlja nemalo težkoč, nikakor ni prijetno. Vročina je zlasti okoli poldne na prostem skoro ne-

znosna in celo v senci mučna, in skoro pol leta ni videti ni ene zelene bilke vsled popolnega pomanjkanja dežja. Pogostni mrzlični napadi povzročajo slabost, pomanjkanje krvi, klavarno razpoloženje itd. Sicer ljubi Bog res daje vsakomur, ki je tam, kjer ga hoče imeti, za vse tamošnje žrtve svojo pomoč in tolažbo, tako da je vse te težave laže trpeti, ko si kdo od daleč misli. Toda, je li ta obilna pomoč dana tudi onim, ki so se svojevoljno vsilili, o tem se pa da dvomiti; tudi takih žalostnih izkušenj ne manjka. Gre se torej tudi tu predvsem za pravi poklic. Kjer tega ni, se bo kmalu pokazala nezadovoljnost, pobitost in naveličanost, tako da je potem taka misijonska sestra bolj v nadlego ko v pomoč, in ker je potovanje v Evropo nazaj težje ko potovanje tje (v Afriko) in vsekakor ne v bližnji prihodnosti, zato je stanje teh prevaranih jako žalostno.

Kako se torej javlja pravi poklic? Pred vsem morajo biti skupaj tele potrebne lastnosti: korenita čednost, krepka volja, čvrsto trdno zdravje. Nežne mestne go-spice, zlasti nekoliko melanholične, za afriške misijone niso pripravne. Navadno se kaže poklic od Boga v notranjem močnem nagnenju in v srčnem veselju pri misli na žrtve, ki jih hoče prinešti Bogu. Nezaupanje na lastno moč, zaupanje na

Boga, ponižno posvetovanje s previdnimi dušnimi vodniki so varni vodniki in spremeljevalci. Kdor ima pravi poklic, se ne boji žrtev, tolaži se: »Vse premorem v tem, ki me krepča«. Kaj naj store pa one, ki sicer ne čutijo poklica za naravnostno misijonsko delovanje, ki bi se pa vendar rade vse posvetile afriškemu misijonskemu delovanju?

Boljšega sveta jim ne moremo dati ko: »Oklenite se, kar se da, Klaverjeve družbe, ki tudi vse svoje moči porablja za to delo«. Visoka pomenljivost tega novega redovnega zavoda zahteva, da podamo o tem nekoliko pojasnil. Ta niso vzeta morda iz tujih virov, ampak iz lastne izkušnje in osebnega prepričanja piščevega.

IV. Družba sv. Petra Klaverja.

Ker je sila in pomanjkanje misjonov v Afriki veliko večja kot v omikanih deželah, se je odločila gospa grofica Marija Ledochówska zapustiti svoje mesto dvorne dame, da bi se tem bolj požrtvovalno posvetila misijonskemu delu. Majhen je bil začetek — primerjati bi se dal gorčičnemu zrnu v evangelju — pa Bog navadno naredi iz neznatnega veliko. Kmalu so se prepričali, da ne zmore posameznik tolikega podjetja; zato so določili pod vodstvom izkušenega duhovnika iz družbe

Jezusove pravila za novo družbo, katero je papež Leon XIII, 29. aprila 1894, blagoslovil ter tako družbo ustanovil.

Slaba pa bi bila podlaga družbe, če bi jo tvorila hipna darežljivost in navdušenost posameznikov. Zato se je sklenilo, uvesti red z letnimi in pozneje tudi vednimi obljubami. To naredbo je sv. stolica potrdila 7. febr. 1902.

Namen družbe je, posvečevati ude redovnice ter pomožne sestre, ter podpirati afriške misijone. Zato se imenujejo udje te družbe po pravici pomožne misijonske sestre. Redovnice morajo biti izobražene ter znati več jezikov, ker opravljajo literarna dela, dočim pomagajo pomožne sestre pri navadnih domačih opravilih v tiskarni itd. Resno pa morajo izpolnjevati tri glavne obljube, posebno uboštvo, kakor nam dokazuje spis glavne voditeljice: »Poklic pomožne misijonske sestre za Afriko«. Sicer se je pisatelj teh vrstic večkrat osebno prepričal in je primoran, se najboljše izraziti o duhu, ki vlada v Maria Sorg. Tam tudi vladajo najboljši pogoji za pravo samostansko življenje.

Tiho zatišje v skritej dolini pospešuje delo ter podpira notranje življenje.

Pri mirnem delu se utrjuje ponižnost, pri rednih dušnih vajah, dnevnicah ter pobožnem berilu raste pobožnost. Zataje-

vati se je treba vsled samostanske obljube; posebno pa pri velikem napornem delu, ki ne išče svojega plačila na tem svetu! Tu ne more bivati samoljubje; le vera, upanje in ljubezen navdušujejo pomožne misijonarke. V notranjem samozatajevanju presega marsiktera pomožna sestra — sodalka — misijonsko sestro; ona namreč žrtvuje svojo željo, delovati v daljnih krajih, med revnimi zamorci, svojemu poklicu, da sodeluje pri razširjanju misijonske misli med nami. Ta žrtev je gotovo Bogu prijetna, kjer prihaja iz goreče želje, razširjati Njegovo ime na zemlji. Če so to zmogli tisoči in tisoči vnetih redovnikov, zakaj bi manj cenili delo vnetih sodalk? Dandanes so že take razmere, da donaša njihovo delo doma večjo korist; nič namreč ne podpira bolj afriških misijonov, ko urejena misijonska propaganda v Evropi. Na tem polju še čaka nas katolike veliko — da štirikratno delo, če hočemo doseči protestante. — Pomisliti pa je treba, da pri protestantih ne razširja misijonskega dela cerkvena oblast, ampak ljudstvo. — Želeti bi bilo, da bi se naše ljudstvo za misijone bolj navdušilo in pustilo vse presodke, ki jih ovirajo pri tem delu.

Zanimanje za misijonsko delo bi zbudilo tudi med nami več zanimanja za

krščansko delo. Gotovo se povzdigne vsakdo, ki zasleduje požrtvovalno delovanje misijonskih sester v Afriki, — iz navadnega v nadzemeljsko življenje. Sursum corda! Kvišku srca, nas opominja tolikokrat duhovnik, ne zamudimo torej te lepe prilike! — Nič ne navduši katoličana bolj za sv. cerkev, kakor če poleti njegov duh tja med neverne narode, kjer je začela poganjati nežne bilke bujna pšenična žetev! Lastna korist naj bi vsakogar navduševala za vneto misijonsko delo. Veliko več je vredno nadnaravno plačilo kot izguba domače hiše; pa še to nadomesti oživel verski duh; kdor stori to, ne bo opustil onega (M. 23, 23). Da bi vendar prav mnogo katoliških gospâ in mladenk posnemalo sotrudnice sv. Petra Klaverja družbe, ki delujejo v prosepah nevernikov, posebno afriških! Za zdaj je sicer dovolj misijonskih sester, pa manjka nam denarnih sredstev, ker se sprejemajo kandidatinje za misijone brez dote. Silno o težko je tedaj poravnati stroške, ki se naberejo vsled vzdrževanja v domovini ter pošiljatve v oddaljene kraje. Pisatelj teh vrstic pozna samostan na Nemškem, ki ima 40 kandidatinj za Afriko ter še jednega, ki jih ima 70. Obračajo se do častite glavne voditeljice, ki pa ne more izdatno podpirati evropskih teženj, dokler nima

dovolj sodalk, ki bi odpomogle potrebam afriških misijonov. Že iz tega je jasno, da so sodalke (pomožne sestre) afriškim misijonom v tem oziru koristnejše ko misijonske sestre. Ker se je dozdej to vprašanje malo razmotrivalo, hočem natančneje razjasniti:

V. Kdo koristi afriškim misijonom bolj: „misijonske sestre“ ali „pomožne sestre“ družbe sv. Petra Klaverja?

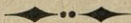
Neki voditelj misijona iz Abesinije je dobil v hudi stiski obilo pomoč ter je imenoval v zahvalnem pismu častito gospo glavno voditeljico družbe sv. Petra Klaverja »mater naših zamorcev«. Gotovo zasluži gospa Marija Terezija Ledóchowska ta častni priimek v največji meri; ona namreč skrbi za vse materijelne potrebe z materino skrbjo in oskrbuje vsa sredstva s pomočjo sester sodalk. Njen vzgled že posnemajo vnani udje. Tako napreduje delo za afriške misijone tu in tam.

Zanimanje za misijonsko delo v Afriki ter materijelna podpora bi bili že davno začeli hirati, ako bi se za to idejo ne delovalo tako zelo s predavanji ter razširjanjem misijonskih listov. Če ni olja, ne more goreti [svetilka. Brez navdušenja za misijonsko delo bi zmanjkalo gorečih misijonarjev, pa tudi ono misijonsko delo, ki

je že poglalo svoje korenine v Afriki, bi jelo umirati. Kako naj dela misijonar, če ga vsled slabe podpore tare revščina ter različne bolezni? Ne imel bi pravega stanovanja niti prave hrane, ter moral giniti kakor zapuščena straža. Da nam nemila smrt pokosi toliko delavcev, niso krive le klimatične razmere, temveč tudi veliko pomanjkanje. Tako je umrlo v Zambezi-jevem misijonu v 26 letih 66 oo. jezuitov. Če hoče misijonar uspešno delovati, mora odgojevati otroke, dostojno opravljati službo božjo, oskrbovati bolnike itd. Za vse to je treba denarja ter premnogo drugih reči, ki jih je treba z velikimi stroški pošiljati v dalnje kraje. Nekaj sicer dosežejo misijonarji s svojimi pismi, pa vsi doneski so le kakor kapljica, ki jo ujameš v posodo; pa še ta kapljica prepogosto izostane. Le jedno pismo družbi sv. Petra Klaverja doseže več ko deset drugih; to znajo tudi dobro afriški misijonarji. Sicer pa ljubeči materi ni treba veliko pisem od sina, ki živi reven v daljini. Kolikokrat je misijonar v zadregi, če hoče pisati; bralci »Odmeva« so sicer dovolj verni, da ne zahtevajo od misijonskega lista tega, kar od ljudskega koledarja, ali kake zabavne knjižice, — pa vendar rajše čitajo zanimiva poročila. Taka poročila pa prihajajo navadno le iz krajev, kjer se

stanovi nova misijonska postaja potem pa se vrši vse navadnim potom. Tako se zgodi, da donša »Odmev« le malo prav zanimivih poročil in bralec, ki mu je več na tem, ko na pravem misijonskem delu, goji marsikatero želje, ki mu jih ne morejo izpolniti sestre sodalke pri najboljši volji. Treba je tedaj, da se v tem oziru bralec žrtvuje dobri stvari. Sicer pa vemo, da tisti ljudje, katerim so prosjaška pisma misijonarjev nadležna, ne bodo veliko žrtvovali niti se zanimali za misijonsko delo. Če se pomisli, kako težko je uredništvu »Odmeva« prinašati prav zanimive članke, bo vsakdo razumel, da je ta naloga silno težavna. Da pa še vsejedno izhaja v 40.000 iztisih, nam je to dokaz, kako verno je še naše ljudstvo in kako zelo se trudi čast. gospa glavna voditeljica, ki je priredila pred kratkim veliko zborovanj v Švici v prid afriškim misijonom. Njena predavanja so zbudila veliko zanimanje za misijonsko delo. Tudi v Maria Sorg-u delajo z vsemi silami; tu je treba oskrbovati misijonske liste ter razpošiljati premnogo reči in veliko pisem. Poleg tega še opravljajo delo v podružnicah in oddajalnicah, katere oskrbujejo vnanji udje. Vse to delovanje se združuje v veliko reko, ki namaka suho afriško polje.

Nikdo ne bode tedaj pisatelju zameril, če odgovori opirajoč se na vsa ta dejstva na zgoraj stavljeno vprašanje v prid sester sodalk. Če pomislimo, da more misijonska sestra v Afriki le nekaj let delovati na enem kraju, moramo priznati, da je delovanje pomožnih sester sodalk tako potrebno delovanju misijonskih sester, kakor olje svetilki: če je dovolj olja, lahko gori veliko svetilk, če zmanjka olja, ugašajo luči. Razvidno je tudi iz tega, kako malo uvažujejo nekteri škodo, ki jo delajo družbi z nizkotnimi spletkami in godrnjavo nezadovoljnostjo. Da bi se vendar krasno drevo sv. Klaverja družbe prav bujno razvijalo ter obilo žlahtnega sadja in hladne sence dajalo stiskanim misijonarjem ter njihovim prerevnim afriškim gojencem!

Kdor se želi natančneje poučiti o družbi sv. Petra Klaverja, naj se obrne na naslov: **Rim**, via dell' Olmata 16. (osrednja hiša ter sedež glavne voditeljice družbe, gospej **grofici M. Tereziji Ledóchowski**) ali pa **Marija Sorg**, pošta Kaserl pri Solnogradu.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000512974

VSEBINA.

- I. Apostolstvo žen.
- II. Posredno udeleževanje katoliških žen pri misijonih med neverniki.
- III. Misijonske sestre.
- IV. Družba sv. Petra Klaverja.
- V. Kdo koristi afriškim misijonom bolj: »pomozne sestre« ali »misijonske sestre« družbe sv. Petra Klaverja?

Castilci sv. Petra Klaverja

posebno vi manj premožni

pristopite vsi k

„Vinarju sv. Petra Klaverja za Afriko“.

Ne milijoni bogatinov, temveč vinarji re-
vežev vzdržujejo misijone.

Mesečni prispevek: 5 vinarjev.

Vsak udeležnik sprejme lepo podobico
in blagoslovljeno svetinco sv. Petra Kla-
verja.

Kdor pridobi 20 udeležnikov, nabira
mesečne prispevke in jih pošilja družbi
sv. Petra Klaverja, je imenovan (a) za

nabiralca (nabiralko).

Nabiralci morejo zadobiti vse od-
pustke podeljene družbi sv. Petra Klaverja.
Udeležitelji sploh so deležni svetih maš,
oziroma sv. obhajil in molitev po tej družbi
podpiranih, misijonarjev, misijonskih sester,
kakor tudi pokristjanjenih zamorcev.

Natančneje se poizvè v posebnih pra-
vilih. Zahteva naj se jih od družbe sv.
Petra Klaverja, Trst, via del Ronco 6 in
Ljubljana, Frančiškanske ulice 8.

Družba sv. Petra Klaverja
na afriške misijone
Trib, Via del Ronco 9

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.
